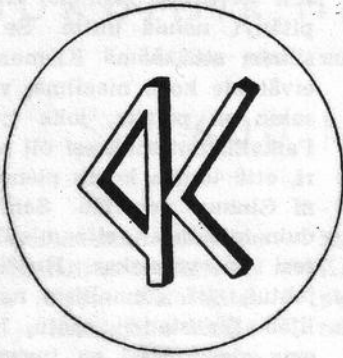

SUKUSYTYKKEITÄ

KÄÄRIÄISTEN SUKUSEURA RY:n
JULKAISU N:o 4 9. 12. 1953

Toimituskunta:

Antti Kääräinen ja Reittu Kääräinen

Muutamia poimintoja Iisalmen seudun historiasta sukumme osalta

Tavisalmen Savilahden neljänneskunnan papinsaatavaluettelossa vuodelta 1557 mainitaan Kääriäisen suku Nerkoon kylän asukkaana Häyrisen, Ilmosen ja Kähkösen sukujen ohella. Vuosina 1561—1571 ilmestyy kirjoihin jo kuusi uutta sukua näille samoille seuduille Kustaa Waasan erämaa asutuspyrkimyksen liikkeellepanemana. Näihin samoihin aikoihin saavat pysyväiset asukkaansa useimmat Iisalmen seutujen ympäristökylät.

V. 1663—1664 toimitettiin Savossa uusi maanjaostelu, josta lähtien pysyvä maanverotus on Savossa ollut voimassa. Tämä toimituksen yhteydessä syntynyt maajaostelukirja on arvokas asiakirja Savon asutus- ja maanviljelystoiminnan samoin kuin savolaisten sukujenkin tutkimisessa, eikä sitä suotta ole nimitetty »Savolaisten sukuraamatuksi».

Tämän asiakirjan mukaan olivat v. 1663 verotettavina ja maanomistajina yleensä samojen kantasukujen jälkeläiset, jotka näille maisemille olivat noin sata vuotta aikaisemmin asettuneet, ja mainitaan näiden joukossa mm. »Kääräinen». Näistä Antti Matinpoika Kääräinen asui Kääriänsaarella ja Matti Antinpoika Kääräinen Haapajärvellä. Haapajärven sivu, luepuoli. Tämä Matti oli rakentanut talonsa erämaahan, raivannut peltoa ja siitä palkkioksi saanut verovapauden vuoteen 1666 asti.

Iisalmen seuduille sijoittuneella sukuhaaralla on nimi kirjoitettu Kääräinen, kun se samassa asia-

Johtokunnan pöydältä Kääriäisten sukuseuran jäsenille

Nousevat mieleen kesäiset kuvat sukuseuramme alkutaipaleelta, juhlista, jotka kokosivat Kirmalle suvun nimeä kantavia Kääriäisiä yli Suomen. Sitä tunnetta, joka silloin koettiin, on turha yrittää sanoiksi pukea. Se on koettava. Muistojen joukkoon se ei ole jäänyt. Se elää ja patee toimimaan edelleen. — Sukujuhlamme ja -kokouksemme ovat olleet, tekisi mieli sanoa pyhä sänä, ettei niillä ole ollut mitään itsekkäitä tarkoituksia. Ne ovat osanottajille olleet katselmustilaisuuksia, joissa olemme yrittäneet tehdä kunniaa raivaajasuvun esi-isille. Tuntuu kuin heidän läheisyytensä olisi kosketanut meitä ja me olisimme jonkun laiminlyönnin heitä kohtaan saaneet korjatuksi. Tuo läheisyys ilmeni välittömyydessä ja ystävällisyydessä niinkuin jouluna perhepiirissä vallitsee. Lienee paremmin sanottu, kun sanomme: se oli olemassa. Helsingin Eemil Timoteus K. monen muun keralla loihti hyvän tuulen siemeniä, tunsimme, että meidän on hyvä olla. Ohjelmaa syntyi itsestään. Te toitte sen mukanaan.

Teillä Kääriäiset pitäisi olla ja onkin sukuperintönä povessanne ääni, joka sanoo: Tehävä täyttämätön yökumppani rauhaton or. Tuo ääni nykäisi Emil Kääriäistä, sihteeriamme, Oulussa. Sieltä tuli

kirjassa Mikkelin seuduilla asuvilla esiintyy muodossa Kääriäinen ja Kääriä ja Savon maakirjassa v. 1561 Kerijainen ja Käriäinen. Muitakin muotoja vielä löytyy, mutta näistähän kirjoitti ansiokkaasti sihteerimme jossain aikaisemmassa »Sytykkeessä». A. K.

16. 11. -53 Kajaaniin kortti, jossa kerrottiin, että Upsalan yliopisto on pyytänyt kuukausi sitten Kääriäisten Sukuseuran julkaisun, Sytykkeiden N:t I, II ja III sekä saanut ne arkistoonsa. Kunniaksihan se seuralle on. Mutta lisää velvollisuuksiimme sukuseuraamme kohtaan. Seuramme ei enää konttaa, niinkuin muutama vuosi sitten, se kävelee jo vaikka jäsentensä tukena. Tuon kirjallisuuden viestä lähti allepainettu viemään johtokunnan muille jäsenille Iisalmeen 21. 11. -53. Kun bussijuna joutui Kauppilanmäen asemalle, niin tuo iloinen veitikka Olli Kääräinen astui junaan. Sieltä korkealta mäeltä hän oli lähtenyt »Herrain kaapuntiin». Hän herätti mieleen vuosikokouksessa 25. 3. -53 päätetyn sukukokouksen pitämisen Kauppilanmäessä. Sattuneiden esteiden takia se jäi pitämättä. Mutta tuleehan kesä toinenkin.

Ajattelin sitä Isoa Paavaa, joka 200 vuotta sitten asettui tuolle mäelle, perkasi ja raivasi sen viljavaksi, hallitsi voimalla naapurien kateet ja luonnon esteet — hankki paremmat toimeentulomahdollisuudet jälkeläisilleen. Se maa oli osa hänen onnensa hinnasta. Se oli kieltäymysten täyttymys: »Suurkääräilä syntyi.

Viimein bussijuna pysähtyi Iisalmeen. Soitin Antti K:lle ja lyhyen vierailun jälkeen jäi kenraalitar yksin, me kaksi mursimme auton lukon auki ja vartin perästä olimme Lampelassa, johon Ollin lisäksi saimme Väinö K:n ja niin johtokunta oli koolla. Kokouksessa päätettiin Sytykkeet N:o 4 julkaista ensi jouluksi ja

yhdysmiesten kautta jakaa jäsenille. Painos tulee pieni, vain 200 kpl. Luovuttiin ajatuksesta, että julkaisu jaettaisiin postietuunnilla, koska tiedettiin suvun vapauden halu, joka ei siedä mitään pakko-keinoja, uskottiin, että jäsenmaksuilla saadaan painatus- ja postituskulut korvatuksi. Jäsenmaksunsahan kukin voi maksaa posti-siirtotilille 80 890, pistää jonkun markan enemmän ja kulut eivät näin ollen jää johtokunnan jäsenten suoritettavaksi yksin.

Väkisten, hyvien uutisten kerralla, virisi kokouksessa mieleen niiden miesten ja naisten nimet, jotka ovat siirtyneet äänettömien joukkoon. — Hyvinä uutisina mainittiin mm., että johtokunnan jäsen fil. maisteri Erkki K. on 31. 10. -53 väitellyt tohtoriksi ja joku Kääriäinen on urheilijain komeassa joukossa. Runnin-Taavetti oli käynyt tervehtimässä kenraalia ja jättänyt paketin lahjaksi seuralle. Siinä oli yli 100. vuoden takainen sorkka-aura. Seura kiittää siitä. Kiitos, Taavetti!

Kääriäisten Sukuseuran johtokunnalla on näin »Sytykkeiden» välityksellä, armon vuonna 1953 jouluna, tilaisuus tervehtiä Teitä, tutut ja vähemmän tutut, ja tekee se tämän lämpimin mielin, tietoisena siitä, että suku nojautuen elämässään joulun tuomiin hyviin voimiin on kuolematon, eikä sen tarvitse katsella alaspäin esi-isensä edessä. Luottaen pyhiin voimiin ja itseensä ei suvun jalkojen alta katoa maa, voimakkaammat eivät sitä sinulta vie, vaan saat seistä omalla pohjallasi, maa tuntuu silloin rakkaalta. Se on sinun omaasi, jossa näkyy myös oma vakosi. Olkoon se syvä! Näiden ajatusten takaan nousee eteesi usk on l a k i. jonka hallitsija saakoon puhua tänäkin juhla-aikana meille kaikille pyhillä sanoilla: »Pitää toimia niin kauan kuin päivä on! Tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä.» Tämän raivaajasuvun on pitänyt opettaa työ jälkeläisilleen perinnöksi ja juuri kättentyö varmimpana elämän tukena. Kun suurperheestä oli ajanoloon pakko jonkun voimakkaamman lähteä etsimään uutta elintilaa, niin perheen äiti tai mummu ojentaessaan eväsnyytin eroavalle virkkoi: Älä lähde melatta merille, älä sauvatta samoille! Nuo sanat varmaan olivat oikeita sukusiteitä ja painui-

† Kaksi veljestä

Ei ole aivan helppo tehtävä sovitaa saman otsikon alle nimiä Paavo ja Olli siitä huolimatta, että he olivat veljekset. Ensin mainittu s. 1885 ja Olli 1903. Saman katon alla, samoilla tantereilla yllenneinä, saman veren perintöä kantaen olisi luullut molempien teiden linjaavan toisiaan.

Sinä Olli sait kasvaa, jos näin voi sanoa ihmiselämästä, päivän paisteessa. Tiesit, että jokapäiväinen leipä oli turvattu, että perit talon, joka tosin silloin oli rappio-tila. Mutta jossa oli työteliäille käsille hyvät mahdollisuudet saada se tuottavaksi pientilaksi. Otit päämääräksesi muovata kodin kehykset, sait sen aikaan. Onni oli myötä, että sait siihen myös hyvän hengen, jonka luomisessa elämäntoverillasi oli oma osuutensa. Kun tällainen, varjoton elämä siirtyy pois ilman vanhuuden ja työkyvyttömyyden raskaita aikoja niin voidaan sanoa kuolemaakin onnelliseksi. — Sukuseura toivoi saavansa pitkäaikaisen puheenjohtajan Sinusta, sellaisen, joka niinkuin heimopäällikkö kutsuu katselmukseen sukunsa, sille esimerkiksi ja sanoillaan jakaa ohjeita silloin kun kokouksemme on. Kerran sen teit. Me vanhemmat iloitsimme siitä, että sukuseuramme saa paikan päältä työntekijänsä, tulen sytyttäjät. Sukuseura lausuu parhaat kiitoksensa yhteistyöstä ja niistä hetkistä, joita se on Kirman Ollilassa saanut viettää.

Paavo! Minä voin kertoa vain lapsuus- ja varhaisuoruutesi ajoista. Pari vuotta nuorempana Sinua jouduin katsomaan pienillä retkillämme, miten levotonta ve-

vat sukusi sieluun ja ovat sinunkin, lukijani, perinteitä. Myllymäen-Heikki (kansanedustaja Heikki Kääriäinen) ne eräällä eräretkellä allekirjoittaneelle lausui. Niinkuin lukija tietää — ennen vanhaan talonpoikaissivistys perittiin edellisiltä sukupolvilta muistitietona, iskulauseiksi kiteytettyinä. Eivät mela ja sauva tarkoittaneet heillä ainoastaan tätä aistimaailmaa, ne tarkoittivat iäisiä kysymyksiä myös. — Olkoon joulumme rauhallinen ja vuosi alkava onnellinen. R. K

ren perintöä kannoit. Aina olisi pitänyt nähdä uutta. Se viittasi siihen, että nämä Kirman rannat eivät ole koko maailma, vaan josakin on paikka, joka tyydyttää. Paikallistuntemuksesi oli niin suuri, että tunsin kovin pieneksi itseni Sinuun verraten. Senkin jouduin toteamaan, että mielikuvituksesi oli voimakas. Kenties tästä johtui, että kunnollista maanviljelijää Sinusta ei saatu. Mikä oli oma alasi? Siitä on turha puhua. Arvoitukselliseksi Sinä jäit veljellesi ja muillekin. Mutta omalaatuisena, murheettomana persoonana näennäisesti, muistaa Sinua jälkeen jääneet, ei mitenkään sopeutumattomana, vaan hyvin sosiaalisena luonteena. — Kun isänmaa kutsui Vapaussodan aikoina, niin olit valmis, sanoit: »Paremmat minusta ovat housut kuin hame». Kun tällaisia ajatuksia lausuit usein, niin ei sinua aina ymmärretty. Mutta kun tuotakin lausetta pysähtyy miettimään, niin siinä olisi sanomista muillekin kuin Paavolle oli aikoinaan.

Viime kokouksen jälkeen on seuramme riveistä poistunut monta muuta. Heidän nimiänsä en voi mainita siitä syystä, että ne eivät ole tiedossamme. Teemme ajatuksissamme heille kunniaa toivottaen rauhaisaa lepoa.

Fr. Kääriäinen.

Toimituksen tuoilta

Seuramme vuosikokous pidettiin 25. 3. -53 Iisalmen seurahuoneessa. Käsitellyistä asioista mainittakoon, että op. Reittu Kääriäinen valittiin seuran puheenjohtajaksi, pientä nuorennusta tehtiin johtokunnassa ja sukukokous edellisen vuosikokouksen päätöksen mukaisesti päätettiin pitää Haukivuorella. Sukukokous jäi pitämättä, mutta että ei pahasti tukistettaisi johtokuntaa, on lyhyt selitys paikallaan. Johtokunnan ottaessa yhteyden Haukivuorella oleviin seuran jäseniin ilmeni, että sattunut sairastapaus, lisänä muita kokouksen järjestelyä vaikeuttavia seikkoja. tekivät mahdolltomaksi sukukokouksen järjestämisen sinne. Seuraava vuosikokous päättää taas vuosikokouksen ajasta ja paikasta ja toivotaan, että ensi kesänä saamme aikaan sukukatselmuksen, saamme muistella menneitä ja toivotella tulevaisia sukulahengen sovitavan leppoisassa ilmapiirissä.

SUKUMME HISTORIAA

(Jatkoa edell. numeroon.)

1600-luku

Edellisen vuosisadan varmojen kirjallisten lähteitten perusteella on siis voitu todeta Kääriäisten esiintyminen jo keskiajalla Mikkelin ympäristössä ja 1500-luvulla Haukivuorella ja Iisalmella, lisäksi v.m. paikan sukuhaaran perimätietojen mukaan sen jäseniä Kaupilanmäellä ja Vermlannissa. Oliko tuon Ruotsiin muutaneen pojan perillisiä vai suoraan Suomesta lähtenyt Kustaa Adolfin hakkapeliittojen ensimmäisessä eskadroonassa v. 1625 palvellut ryttären (ratsumies) Kääriäinen, joka mainitaan Tukholman sotahistoriallisessa arkistossa olevissa asiakirjoissa. — Mainittakoon tässä samassa yhteydessä samoissa lähteissä löytyvä toinenkin sukumme jäsen sen humoristisen merkinnän vuoksi, joka hänestä on tehtynä kirjaan. Tämä mies kuului Arnfeldin Norjan tuntureilla surullisen lopun saaneeseen armeijaan ja on hänestä tehty merkintä: paletui tuntu-reille eikä palauttanut varusteitaan varuskamarille.

Mutta seurataksemme suvun levenemistä kotimaassa palaamme Savoan ja seuraamme sitä vuoden 1664 Maanjaostelukirjan perusteella. Se on tehty Savon täydellisen ja pysyvän maaverotuksen alkujärjestelyjen yhteydessä vuosina 1663—1664 ja »merkittiin siihen kaikki anekit maa-alueineen, etuineen ja etäisyyksineen, niille pantiin pysyvä veroluku ja ne tulivat arviokirjoineen silloisten käyttäjiensä pysyviksi omistuksiksi».

Mikkelin Vehmaiskylällä mainitaan Kääriänselkä 331/1664 nurmena, josta laidunnettiin, kuten edellä on jo mainittu.

Mikkelin Asilassa Melkolan neljänneskuntaa mainitaan Kääriänselkä 290/1664 kuten jo 1561.

Anttolan Kääriälä 399/1664 on samoja maita kuin 52/1561 Pello-sniemen hallintopitäjän Pitkälähdän neljänneskunnan Järvikansan kymmenyskuntaa. Täällä on nyt Matti Laurinpka Kääriäinen, jolla verotila Mikonkivenaho, Pek-

ka Paavonpka Kääriäinen, jolla Klauksen eteläpää, Lauri Heikinpka ja Lauri Jussinpka Kääriäinen.

Anttolan Ylivesi 388/1664, ratsutila Mielonvehmas, jonka omistaja Pekka Pekanpka Kääriäinen.

Anttolankartano 410/1664, kuninkaan maanviljelysmallikartano, jolla torpparina Yrjö Kääriäinen Särkijärven saarella.

Seppola 268/1664. Pekka Pekanpka Kiäriäinen sai tässä jaostelussa ratsutilansa lisäykseksi osan Tuomas Parosen autiosta.

Seppola 269/1664 on sama kuin 391/1561. Omistaja Pekka Pekanpka Kääriäinen, jolla verotila Ihmanselkä Nikkolan anekista, on varakas, omistaa 2 hevosta ja 1 lehmää.

Haukivuori 343/1664 on sama kuin 590/1561 Virolahden hallintopitäjän Melkolan neljänneskunnan Haukivuoren kym. kunta. On verotila Hirsikangas omistajat Olli Laurinpka Kääriäinen ja Pekka Ollinpka Kääriäinen, joka samalla lienee ollut ratsumies. Tilaa 595/1561 ei 1664 mainita enää Kääriäisten omistuksessa.

Haapajärvi, Vieremä 517/1664. Matti Antinpka Kiäriäinen, jonka talo »Haapajärven sivu, luepuoli», rakentanut erämaahan. Eräässä aivan toisaalta saadussa lähteessä mainitaan tästä samasta mm.: »Kun Haapajärven kylän asukas Matti Antinpka Kiäriäinen on muokannut ja viljellyt tilan takamaille 5 kapaalan suuruista uutispeltoa, on hänelle myönnetty verovapaus vuoteen 1666 saakka».

Kääriänsaari, Sonkajärvi 502 ja 517/1664. Antti Matinpka Kiäriäinen, talo: Kääriänsaari.

Samassa kohden kuin 1561 on merkitty Visulahden pitäjän Norolan nelj. kunnan Saarijärven kym. kunnassa »Johan och Matti Keriäinen» on 1664 kirjoitettu Antti Kiäriäinen 1739.

1600-luvun lopulta alkavat myös Mikkelin maaseurakunnan kirkokirjat, jotka Suomen Sukututkimusseuran toimesta jäljennetty ovat Valtionarkistossa ja joista

Tohtoriksi 31. 10. -53
maan kohoamisella

Helsingin yliopiston luentosalissa 6 tarkastettiin 30. 10. 1953 fil.maist. Erkki Kääriäisen väitöskirja »On the Recent Uplift of the Earth's Crust in Finland». Virallisenä vastaväittäjänä oli prof. R. A. Hirvonen.

Väitöskirjassaan maist. Kääriäinen esitti, että maan kohoamisilmiöön on erityisesti Pohjanlahden rannoilla kiinnitetty huomiota jo n. 300 vuotta sitten.

Vasta monien oppiriitojen ja pitkäaikaisten havaintojen perusteella ilmiö ymmärrettiin tulkita Itämeren pohjoisten rantojen alueellisenä maankohoamisena eikä yleisenä vedenpinnan alenemisenä. Tämä kävi selville lähinnä siitä, että rannansiirtymisen määrä osoittautui eri suureksi eri paikoilla rannikkoja. Muutamin paikoin rannikoillamme on ilmiötä voitu jatkuvasti seurata suoranaisilla merenpinnan vaihteluista osoittavilla mittauksilla usean vuosikymmenen ajan. Nyt on maankohoamisen suuruus sisämaassakin saatu selvitettyksi suurella tarkkuudella vertaamalla toisiinsa maasamme vuosina 1892—1910 ja 1935—1952 suoritettujen suurinta osaa valtakuntaa käsittävien korkeusmittausten eli tarkkavaakitusten tuloksia. Tätä keinoa ei ole muissa maissa tässä laajuudessa voitu käyttää hyväksi, koska tunnetuilla maannousualueilla vain Suomella nykyisin on käytettävänä kaksitällaista mittausa. Maankohoamisen nykyinen nopeus on — joitakin esimerkkejä mainitaksemme — Helsingissä 2.9 mm/v, Turussa 4.8 mm/v, Tampereella 5.6 mm/v, Savonlinnassa 3.1 mm/v, Oulussa 8.2 mm/v, Vaasassa 8.8 mm/v, Pieksämäellä 5.0 mm/v ja Kajaanissa 7.6 mm/v.

(Jatk. 4:llä siv.)

kaikki sukuamme koskevat tiedot on seurallamme poimittu. Varsinkin kokoelmien IV osa: »Kuolleet 1694—1784 on ollut antoisa, sillä siinä mainitaan kuolin- ja hautauspäivän lisäksi myös vainajan ikä ja jo varhain myös kylä, josta kotoisin.

Jatkuu seur. numerossa.

Alku on tehty

Joku vuosi sitten juteltiin tupakkapuheina Kääriälän korsuaitan siirtämisestä suvun muistomerkin viereen tarkoituksella, että siihen koottaisiin ja talletettaisiin nurkissa ajelehtivia vanhoja muistoesineitä. Aitta seisoo vielä entisellä paikallaan.

Nyt on asia sukellettu uudelleen esille, kun sukuhengen läpikulkema »Runnin Taavetti» tässä päivänä muutamana käveli luokseni kainalossaan työkaluja, joita kukaan nykypolvesta ei tuntenut, mutta Taavetti vielä pystyi selvittämään mihin niitä on käytetty. Tässä pelasti Taavetin asiantuntemus tarpeettoman rojun joukkoon turmeltumaan heitetyt arvokkaat esineet jälkipolville. Kiitos Taavetti.

Nämä rivit pujahtivat palstalle siinä toivossa, että Taavetin esimerkki tarttuisi. Katsellaanpa nurkkia ja pannaan talteen isien ja esi-isien arvokkaita muistoja ja kootaan korsuaitan seinien suojaan. Siellä ne säilyvät.

A. K.

Sukujuhlat pertunmaalla

Sukumme vanhin, entinen ylijunailija Aleksander Kääriäinen ja puolisonsa Iida Erika o.s. Suuronen täyttivät viime maaliskuussa kumpikin 75 vuotta. Naissa merkeissä kokoontuivat lapset ja lastenlapset kunniavieraineen juhannuksena maisteri Erkki Kääriäisen huvilalle Pertunmaalle. Junat ja autot kuljettivat vieraita Pieksämäeltä, Lahdesta, Helsingistä, Vihannista, Jyväskylästä ja Oulusta sulloisen suven juhlaan, yöttömän yön valvontaan. Esiteltiin lastenlapset toisilleen, morsian tulevalle suvulle, kerrottiin kuulumiset, kokoonnuttiin kokolle. Tapio-pojan onkimat ahvenet paistettiin ja syötiin kokkonuotilla, »sammakkomiehet» kokeilivat Timon varusteita ja teetarjoilu oli kaikkien ohjelmaa. Juhannuspäivänä käytiin kirkossa ja rattoisu seurustelu ohjelmapätkineen jatkui iltatunneille, jolloin vieraat alkoivat hajaantua eri suuntiin lähteissä autoissa. Ihanteellinen sää, kaunis luonto ja emännän etukäteen suorittama huolellinen valmistelu tekivät tilaisuudesta mukanaolleisiin lähtemättömän

Korvike-Kääriäinen

Sotavuodet tekivät meille tuksi korvikekäsitteen. Korvikekauden keskiajalla kokoontuivat Kääriäiset ensimmäisiin sukutaloihinsa. Kun yllämainittu suvun liikehtiminen alkoi, tunsivat monet Kääriäisten emännät välinpitämättömyyttä, jopa haluttomuuttakin omaa mukaantuloaan ajatellessaan. »Olenhan minä vain korvike Kääriäinen». Samantapaisen sanonnan kuulin äskettäinkin. »Enhä minnou okeee Keäriäinen, jälestäpäen voan toahon sukkuu istutettu.»

Viime kokouksessamme kuulin opettaja Emil Kääriäisen pitkäaikaiselle tutkimustyölle pohjautuvan erittäin mielenkiintoisen ja antoisan esityksen Kääriäis-suvun vaiheista. Siinä mainittiin mm. monia vieraita sukuja, jotka vuosisatojen kuluessa ovat antaneet tyttäriään Kääriäisten kehtojen keinuttajiksi samalla kun Kääriäis-suku on kasvattanut tyttäriä toisille suvulle samoiksi sel'aisiksi. Esityksen pohjalta asiaa ajatellessa ei meidän tarvitse tuntea olevamme korvikkeita. Tottapa lapsemme, kehdoissa keinuttamamme, ovat tarpeeksi pätevä rengas liittä-

TOHTORIKSI...

(Jatk. 3:lta siv.)

Onnittelijoiden jonon jälkipäässä toivottavat »Sytykkeet» (vaikka niitä tässä tapauksessa ei enää tarvita) tieteen liekin palavan kirkkana ja laaja ti loistavana Erkki-tohtorin elämän taipaleella.

— ★ —

Suvun naispuolisestkin jäsenet ovat saaneet tarmokkaan edustajan tieteen »työmaille». Kauppi-
lanmäen Kyllikki Kääriäisen fil. kandidaattitutkinnon johdosta esittävät »Sytykkeet» parhaat onnittelunsa ja menestyksen toivuksensa.

— ★ —

Sotatieteiden alalla on kypsyysnäytteen suorittanut kapteeni Olli Kääriäinen, saaden kuluvan vuoden tammikuussa diplomin Sotakorkeakoulusta. Onnittelemme.

muiston, joka myös lukuisissa otetuissa valokuvissa juhlistaviin liittyen kauniina kauan säilynee.

mään meidät miehemme sukuun. Emme tietenkään voi itsessämme ilmentää tälle suvulle ominaisia näkyviä emmekä näkymättömiä piirteitä, me voimme vain lisätä oman panoksemme suvun kehityksen ketjuun, rikastuttaa omalla säikeellämme sitä lankaa, joka tunnusomaisena liittää uudet ja uudet Kääriäispolvet toisiinsa.

Muistelen poismenneitä Kirman sukuhaaraan kuuluvia, kansanedustaja Heikki Kääriäistä (Kuselan Heikki) Jussilan herastuomari Aaroa samoin Aatua, Lampelan Anttia sekä Kirman Ollia. Miten erikoisen selvänä näkyikään heissä suupielen juonteen värähtely, pyöreän leuan herkkä viiva, Kirman Kääriäisten sukusinetti, johon kätkeytyy lanka leikillisyyttä ja huumorintajua, alkukantaista oman pesän suojelemisen vaistoa hienoa kauneuden etsintää ja ymmärtämistä, kaukaisuuden kaipuuta menneisyyden alkukehdosta ikuisuuden ajattomuuteen, hiukkasen rohkeuden eteenpäinpyrkimisen ja avartumisen puutetta sekä monta sellaista piirrettä, jonka tuntemisen ilmituomiseen ei löydy sanoja. Viimeksi mainittu on monessa tämän polven Kääriäisessä muuttunut päinvastaiseksi: lukaksi tahdoksi, kohoamisen ja avartumisen haluksi. Mikä on vuosisatojen läpi säilyneessä suvun luonteenlangassa muutoksen tehnyt? Ehkäpä tämän ja monta muuta elämänmyönteistä säiettä poismenneet Kääriäisten fidit ovat tämän suvun luonteenlankaan liittäneet.

Kääriäisten Emännät. Te olette oikeita Kääriäisiä. Te kannatte käsivarsillanne tämän suvun huomenta. Meidän antimme tälle suvulle kaikissa muodoissa ei aina ole vallassamme. Tottapa jotakin elämän kelpoista voimme antaa ja kasvattaa huomisen kansassa kasvattaa niitä ominaisuuksia, jotka antavat voimaa tämän suvun säilymiselle ja sen onnelliselle tulevaisuudelle.

Karu (Tikkanen)
Kääriäinen.

Seuramme sihteerin osoite on:
Op. Emil Kääriäinen.
Oulu.
Kolmio.